

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyň: **a) M. S.**, a **b) nezl. D. S.**, zast. stěžovatelkou a), obě zast. Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem Školní 1238, Černošice, 252 28, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 Az 170/2003 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas podanou kasační stížností napadají shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2003, č. j. OAM-5226/VL-20-04-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelkám udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelky současně s kasační stížností požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí pak stěžovatelky zrekapitulovaly svou situaci, přičemž zejména uvedly, že v domovské zemi nemají kde bydlet, obávají se negativní reakce místních obyvatel. Odvolávaly se i na poválečný stav v domovské zemi. Na základě výše uvedeného dovozovaly, že správní orgán se mohl

důsledněji zabývat možností udělení humanitárního azylu, a mohl vyslovit překážku vycestování. Požadovaly, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku došel Městský soud v Praze obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelky domovskou zemi neopustily z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Stejně tak Městský soud v Praze neshledal ani naplnění § 13 resp. § 14 zákona o azylu. K naplnění § 14 zákona o azylu přitom uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, rozhodování o něm se děje ve volné úvaze správního orgánu, nejde ani o právo na kterém by mohl být někdo zkrácen, přičemž správní orgán však dostatečně posoudil okolnosti zvláštního zřetele. K námitce týkající se překážky vycestování pak Městský soud v Praze uvedl, že s odkazem na stěžovatelkou uváděné důvody, resp. informace o zemi původu, zde nejsou skutečnosti ve smyslu § 91 zákona o azylu, pro které by bylo třeba překážku vycestování vyslovit. Na základě výše uvedeného pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podaly stěžovatelky kasační stížnost. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelky uvádí ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Své námitky konkretizovaly tak, že správní orgán učinil nesprávné skutkové závěry, a to zejména ve vztahu k situaci v Bosně a Hercegovině, kdy pominul informace z oficiálních zpráv o tamní situaci, ze kterých podle stěžovatelek vyplývá zejména nerespektování lidských práv, diskriminace, a následně pak nemožnost domoci se svého majetku, konkrétně pak domu, ve kterém bydlely. Z toho pak dovozují, že správní orgán dospěl k nelogickému závěru, který nemá oporu v provedením dokazování, že obava z návratu z důvodu nezajištěného bydlení je pouze osobní pohnutkou a není podložena konkrétní skutečností. Z důvodu nesprávných skutkových závěrů pak podle stěžovatelek správní orgán nesprávně posoudil i právní otázku, naplnění § 12 písm. b) zákona o azylu, neb v jejich případě existuje „strach z diskriminace spočívající v bránění v přístupu k bydlení, z útlaku, negativních postojů občanů, a to právě z důvodu jejich srbské národnosti“. Stejně tak namítly, že správní orgán měl postupovat při hodnocení pronásledování z důvodu rozdílného věku a vztahu k domovské zemi u každé stěžovatelky zvlášť. Stěžovatelky dále doplnily, že správní orgán uvedl, že nejsou povinny se vracet na území, kde původně žily, přičemž však, pokud by chtěly žít na území republiky Srbské, musely by žádat Bosnu a Hercegovinu, kde budou však vystaveny diskriminačnímu jednání. Doplnily, že přemístění na území republiky Srbské není rovněž možné, neb by tam byly z důvodu, že manžel stěžovatelky a) a otec stěžovatelky b), nebojoval na straně Srbů, ačkoliv je srbské národnosti, rovněž vystaveny diskriminaci, přičemž tamní státní orgány nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatelky vyjádřily rovněž nesouhlas s posouzením překážky vycestování, kdy uvedly, že by byly nuceny vycestovat do státu, kde jim hrozí ponižující, diskriminační zacházení, a je obtížné domoci se svých práv a slušného zacházení. Namítají proto, že správní orgán neshledal v jejich případě ponižující zacházení a nevyslovil překážku vycestování. Závěrem stěžovatelky namítají i nepřesné tlumočení ze strany (albánského) tlumočníka, kdy poukazují na některé nesrovnalosti v překladu a opětovně namítají nesprávné vyhodnocení skutkového stavu.

Konečně pak stěžovatelky namítají nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neb z rozhodnutí soudu nevyplývá, jakými úvahami se řídil při posuzování skutkového stavu a při srovnávání obav stěžovatelek s informacemi vyplývajícími ze zpráv o situaci v Bosně a Hercegovině. Na základě výše uvedeného pak stěžovatelky požadovaly, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis a judikaturu Vrchního soudu a Nejvyššího správního soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Proti tomu tomuto vyjádření podaly stěžovatelky bez výzvy soudu repliku, ve které uvedly, že vyjádření žalovaného považují za zmatečné, a dovozují, že správní orgán jím nezpochybnil důvodnost jejich kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelkám azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkami, tedy důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých důvodů.

Význam označeného písm. a) cit. zákonného ustanovení, tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem, spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud neshledal.

Dále je třeba se vyjádřit k významu dalšího ustanovení, t. j. písm. b) § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou

vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr, učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Konečně je třeba se vyjádřit i k významu posledního písmene cit. zákonného ustanovení, t. j. písm. d). První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí), spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo případně v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí, a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí Městského soudu v Praze dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ani označené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. však podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Je třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: ze žádosti o udělení azylu ze dne 21. 11. 2002, kterou stěžovatelka a) za sebe a svou nezletilou dceru, stěžovatelku b), žádá o azyl na území České republiky, zejména vyplynulo, že stěžovatelka a) se do domovské země nemůže vrátit z důvodu, že její manžel (otec stěžovatelky b/) nebojoval za Srby (pobýval a pracoval v České republice); uváděla problémy svého muže při přechodu státní hranice, resp. prohledávání domu vojáky, stejně tak uváděla problémy své dcery, stěžovatelky b), s místními muslimskými dětmi. Ze žádosti dále vyplynulo, že v České republice žije od roku 1992, o azyl žádá i z důvodu legalizace pobytu; nemá platné doklady. Na otázku, čeho se obává při návratu do vlasti, stěžovatelka uvedla, že ničeho. Z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 28. 11. 2002 pak vyplynulo, že stěžovatelka je bosenské státní příslušnosti a srbské národnosti, v roce 1997 byla i s manželem na dovolené v Bosně, manžel měl při návratu do České republiky potíže na srbských hranicích, v roce 1998 vyjela s dcerou do Sarajeva a znovu se vrátily do České republiky. Na území České republiky pobývaly na základě udělení a následně prodlužování pobytu, manžel si v mezidobí vyřídil živnostenský list. Cizinecká policie v roce 2000 již pobyt neprodloužila a od roku 2000 jsou stěžovatelky v České republice „načerno“. V domovské zemi problémy se státními orgány, soudy, policií neměly, o azyl požádaly z důvodu, že manžel (otec) byl kontrolován policií, neměl doklady, byl odvezen do střediska B., kde (pod cizím jménem) požádal o azyl. Z protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovatelce a) byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámila, vyjádřila se k němu, resp. navrhla jeho doplnění. Stěžovatelka a) byla rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměna o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi stěžovatelky; stěžovatelka seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítla, ani je nijak nedoplnila.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel jak správní orgán, tak i soud. Tyto orgány dovodily, že se nejedná o důvody vymezené § 12 zákona o azylu, neb se nejednalo o pronásledování z tam vymezených důvodů; označené problémy pod důvody vymezené zákonem o azylu podle těchto orgánů a stejně tak podle Nejvyššího správního soudu podřadit nelze, navíc za situace, kdy označené problémy stěžovatelky nijak neřešily, např. neobrátily se na tamní státní orgány. Odhlédnout nelze rovněž od skutečnosti, že stěžovatelka pobývala na území České republiky nelegálně, a o azyl požádala až poté, co byla kontrolována a následně i zadržen její manžel.

Pod zorným úhlem výše uvedeného Nejvyšší správní soud nahlížel na všechny námitky stěžovatelek. Konkrétně pak k námitce - správní orgán učinil nesprávné skutkové závěry, kdy pominul informace z oficiálních zpráv o tamní situaci, ze kterých podle stěžovatelek vyplývá zejména nerespektování lidských práv, diskriminace, a nemožnost domoci se svého majetku, konkrétně pak domu, ve kterém bydlely, a dospěl k nelogickému závěru, který nemá oporu v provedeném dokazování, že obava z návratu z důvodu nezajištěného bydlení je pouze osobní pohnutkou a není podložena konkrétní skutečností - uvádí, že nemožnost domoci se původního bydlení nelze podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu, navíc za situace, kdy stěžovatelky netvrdily, ostatně tak nevyplynulo ani ze správního spisu, že by se o navrácení původního bydlení nějak snažily, či vzniklou

situaci řešily přes domovské orgány. Ke skutkovému posouzení pak Nejvyšší správní soud uvádí, že Městský soud v Praze, jakož i žalovaný, neporušily žádná ustanovení zákona, žádostí se zabývaly důsledně právě ve vztahu ke stěžovatelkou uváděným skutečnostem. Žalovaný se situací stěžovatelky zabýval odpovědně a svědomitě a posoudil všechny skutečnosti, přičemž rozhodnutí plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení, přičemž soud vše řádně přezkoumal. Nejvyšší správní soud tak neshledal namítaný „strach z diskriminace, spočívající v bránění k přístupu k bydlení, stejně tak na základě stěžovatelkami uváděných skutečností neshledal strach z útlaku, negativních postojů občanů, a to z důvodu jejich srbské národnosti“. Ve výše uvedených námitkách tak stěžovatelkám nepřisvědčil.

Tím pak Nejvyšší správní soud odpovídá i na navazující námitku - pokud by chtěly žít na území republiky Srbské, musely by o požádat Bosnu a Hercegovinu, kde budou však vystaveny diskriminačnímu jednání - a doplňuje, že za situace, kdy stěžovatelky nepodaly ani žádost ke státu Bosna a Hercegovina apod., tedy se o přestěhování ani nepokusily, je nadbytečné uvažovat o případné diskriminaci při navazujícím řízení či těžkostech při samotném přestěhování. Ani v této námitce tak Nejvyšší správní soud stěžovatelkám nepřisvědčil.

Navazující námitka - přemístění na území republiky Srbské není možné, neb z důvodu že manžel (otec) stěžovatelky nebojoval na straně Srbů, ačkoliv je srbské národnosti, by byly vystaveny diskriminaci, přičemž státní orgány nejsou schopny zajistit účinnou ochranu - je podle Nejvyššího správního soudu za daných okolností, tedy kdy se stěžovatelky o tomto toliko domnívají, žádné důkazy či skutečnosti, že by tomu tak bylo, nepředložily, ostatně kdy tyto nevyplynuly ani ze správního spisu, či dokumentů popisujících situaci v označené zemi, rovněž irelevantní.

K otázce překážky vycestování, kdy stěžovatelky uvedly, že by byly nuceny vycestovat do státu, kde jim hrozí ponižující, diskriminační zacházení a je obtížné domoci se svých práv a slušného zacházení, Nejvyšší správní soud opětovně uvádí, že shledávat v situaci stěžovatelek ponižující zacházení ve smyslu dikce § 91 zákona o azylu, a to především tehdy, kdy stěžovatelky takové důvody neuváděly, resp. ani nevyplynuly z informací o domovské zemi, nelze. Stejně tak je třeba uvést, že z obsahu správního spisu, resp. z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu vyplynulo, že správní orgán se stěžovatelky a) otázal, co by jim hrozilo v případě návratu do vlasti, přičemž stěžovatelka odvětila, že se „ničeho neobává“. Ani v této námitce proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Námitkou údajně nepřesného tlumočení ze strany albánského tlumočníka se pak Nejvyšší správní soud nemohl s odkazem na dikci s. ř. s. zabývat, neb zazněla poprvé až v kasační stížnosti. S odkazem na ustálenou judikaturu k ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004, ve kterém bylo uvedeno, že *smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení,* tak Nejvyšší správní soud uvádí, že se touto námitkou nezabýval.

Konečně pak k námitce, týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neb z rozhodnutí soudu nevyplývá jakými úvahami se řídil

při posuzování skutkového stavu a při srovnávání obav stěžovatelek s informacemi vyplývajícími ze zpráv o situaci v Bosně a Hercegovině, odkazuje Nejvyšší správní soud na vymezení jednotlivých významů části písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s. (viz výše), kdy jeho význam je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání tohoto konkrétního rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Městský soud v Praze správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu (viz zodpovězené námitky výše), a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí Městského soudu v Praze dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. Převedeno na konkrétní tvrzení stěžovatelek tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že z rozhodnutí dostatečně vyplývá, jakými úvahami se soud při posuzování skutkového stavu, resp. informací o stavu v domovské zemi, řídil.

Ve shora uvedených námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovatelkám nepřisvědčil.

Po porovnání všech námitek stěžovatelek a jich doplňujících tvrzení, i těch, které nebyly z důvodu rozsahu kasační stížnosti, a to s odkazem na procesní ekonomii, výslovně v rozsudku zmíněny, s významem jednotlivých důvodů, pro které by bylo možné kasační stížnosti přisvědčit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jednoho z důvodů upravených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává, když stěžovatelky s kasační stížností úspěch neměly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu